

(поводом објављеног нацрта статута Војводине)

Војвођани би требали добро да размисле

Да ли им се више исплати да плаћају један или два пореза

Др Зоран Ђинђић

Делимично објављивање текста Статута Војводине

Изјаве војвођанских политичара на власти да се од 19. 9. 2008. о Статуту Војводине повела јавна расправа не може да се оквалификује ни као полуистина. Без обзира на изјаве Пајтића, Чиплића и Шандора Егереша [1](#), објављена [2](#) је тек једна трећина Тајног пројекта Статута Војводине. За разлику од ранијег „гвирења“ војвођанског листа [3](#) Дневник, дат је на увид само „избор из текста“, онако како се то нуди средњошколцима у програму наставе књижевности. Међутим, и ово мало откривене садржине Тајног нацрта статута, показује неповољнија решења од оног што је било представљено. Лако је могуће да ће до краја Влада Србије октроисати сасвим незаконит и неуставан Статут Војводине, узурпаторски по овлашћења републичке власти и суверенитет државе Србије и српског народа.

Оно што је посебно значајно, јесте чињеница да ни сада није објављено који „стручњаци“ су радили на „Тајном статуту“. За разлику од јавне екипе др Александра Фире, која

је после 2000. године безуспешно покушавала да изради Нацрт Статута Војводине, ДС и њени „партнери за европску Србију“, не желе да се хвале „експертима“ који су израдили ово чудо уставноправне науке. Уосталом, представници ДС из Војводине су до сада, на питања о Статуту, одговарали износећи своје ставове о опозицији (нарочито ДСС), кријући потпуно непознавање садржаја статута у који би морали бити упућени. Чланови „експертског тима ДС“ који је радио на Тајном пројекту, и сами су се покрили ушима и ћуте. Ни један од њих се до сада није јавно огласио као учесник у овоме послу. Није јасно ни да ли је документ, који је најпре објавила београдска

Политика

, уствари Нацрт оног тајног Статута у којег је „гвирнуо“ новосадски лист Дневник

или неки

„радни преднацрт“,

о коме је својевремено на РТВ говорио Влатко Ратковић

[3](#)

. Најзад, није јасно ни од кога је

Политика

добила овај „документ“, као ни зашто он није објављен у једном војвођанском, него београдском гласилу. Према томе, имамо основа да сумњамо да ли се ради о релевантном документу.

Оних 27 од најмање 70 чланова Статута, који „више нису скривени од јавности“, уводе недемократске институте, који могу да подрију нека основна начела уставног поретка Србије или, у најмању руку, да изазову бројне сукобе надлежности између републичких и покрајинских власти. „Послови“ Војводине, по Статуту, предвиђају стварање великог броја бирократских установа које ће се отимати о надлежности са републичким органима. Отимање о јавну потрошњу је посебна прича за буџет и фискалну политику Републике Србије и војвођанским „најмање 7%“, на које је, узгред, пристала и ЛСВ.

Србима се у Војводини пројектом Статута покрајине ограничава национални суверенитет, а Србији територијални интегритет и јединство поретка

„Република Србија је држава српског народа и свих грађана који у њој живе...“ [4](#) Међу тим, делимично објављеним нацртом Статута Војводине, српски народ се сасвим игнорише у статутарном дефинисању покрајине. Наводи се, додуше, да је покрајина „у саставу Републике Србије“, али не експлицитно и да је Војводина регија Србије. Ово је зачуђујуће, с обзиром да је прописано како је Војводина „интегрисана у европски систем региона“

[5](#), а Србија је чланица Парламентарне скупштине Савета Европе, ОЕБС, и свих најзначајнијих европских установа. Уосталом, дефинисање АПВ Статутом је излишно, јер АП Војводина није установљена Статутом покрајине, већ Уставом Србије. Статут само конкретизује она законска питања која се тичу организације, надлежности и других покрајинских овлашћења у складу са Законом и Уставом.

Тешко нарушавање националног суверенитета Српског народа у Војводини, садржаног у чл. 1 Устава, треба да буде извршено одредбом Делимично објављеног статута у горњем дому војвођанске Скупштине (убудуће дводомом представничком демократском телу Војводине) – Савету националних заједница. „Половина чланова савета бира се из реда посланика који се изјашњавају као припадници националне заједнице која чини бројчану већину у укупном броју становништва АПВ. Половина чланова савета бира се из реда посланика који се изјашњавају као припадници националних заједница које чине бројчану мањину у укупном броју становништва АПВ“

[6](#)

Пошто Срби данас чине бар 70% грађана Војводине, то значи да ће Србима бити онемогућено да дају више од 50% посланика у Горњи дом војвођанске скупштине

„половина... се бира из реда посланика који... чине мањину“.

Дакле, 30% посто грађана ће према „националном мањинском кључу“ бити подигнута на 50% посланика у Савету националних заједница. Све ово је директно супротно јасној одредби чл. 180. Устава који предвиђа да се „у покрајинама... омогућује... сразмерна заступљеност мањина“.

Спорни пропис противуставно захтева од посланика да се национално изјашњавају [7](#) што је и дубоко противно међународним, нарочито европским прописима који штите интегритет, приватност као лична права и разне слободе које су такође нераскидиво везане за право на лични идентитет. У сваком случају, у Горњем дому АПВ би политички било изједначено 70% Српских са 30% мањинских гласача. Да ли је демократски да припадник мањине који је већ „позитивно дискриминисан“

српским Уставом и законима Србије буде противуставно мајоризован, а његово

демократско бирачко право злоупотребљено против политичког права већине грађана Војводине?

„Сувереност потиче од грађана који је врше референдумом“ и није дозвољено „устано вљавати власти мимо слободно изражене воље грађана“

[8](#)

Зашто се онда и спорни Нацрт Статута, који очигледно има велике амбиције по питању суверенитета, у потпуности не објави јавно и не изнесе на референдум, да се о њему непосредно, слободно и демократски изјасне бирачки једнаки грађани Војводине, без обзира на њихову националну припадност?

Уставом Србије је предвиђен читав низ прописа којим се врши заштита права мањина и позитивна дискриминација. Упадљиво је колико у Делимично објављеном нацрту Статута недостају прописи о позитивној дискриминацији. Међутим, на увид нам је стављен пропис којим се врши дискриминација Срба у Скупштини Војводине, противуставна по чл. 1. Устава (начело националног суверенитета Срба). Тиме се дубоко нарушава и уставна једнакост [9](#) огромне већине грађана Војводине који су Срби са осталим грађанима.

Имовина покрајине

Покрајинска имовина је регулисана, колико нам је по чл. 11. пројекта Статута „дозвољено да гвирнемо“. Истина је да се као основ за стицање јавног власништва покрајине на републичкој имовини наводи коришћење: „...а пре свега ствари у јавној својини које у тренутку доношења овог статута на основу закона користе органи АПВ и јавна предузећа и установе чији је она оснивач“.

Статутом се даље предвиђа низ послова за које је надлежна АПВ

[10](#)

, а који се преклапају са надлежностима републичких власти. Ради тога се Делимично откривеним нацртом статута Војводине предвиђа оснивање низа конкретних покрајинских предузећа, установа, управа, фондова и агенција. Све те установе би по односном пропису, користећи противзаконито регулисана власничка овлашћења,

могла да изазову и бројне власничке проблеме.

Прави је проблем то што је коришћење имовине, према својинским прописима наше земље услов за стицање својине, кумулативно са неутуживошћу својинског права власника. Ово право постаје неутуживо, наступањем рока, протеклом којег, услед невршења, застарева право на процесну заштиту власничког права његовог титулара. У овом случају, на власништву Републике Србије, Република Србија, своја власничка права врши. А и да их не врши, према домаћим прописима су рокови за одржај држаоца веома дуги – 3 до 10 година за савесног држаоца (зависно да ли се ради о покретним или непокретним стварима), а за несавесног – 10 до 20 година. „Корисник“ не значи исто што и „држалац“. По закону је државина основ за стицање власништва одржајем. Тренутно стицање покрајинског власништва по основу коришћења и одредбе статута, сасвим је противзаконито и не може бити прописано Статутом покрајине, јер је овај акт ниже правне снаге од Закона.

Навешћемо једну важну покрајинску занимљивост, по питању војвођанске традиције ограничења приватног земљовласништва. Власт на територији Војводине је од 1921. године донедавно, прописивала дозвољени максимум обрадиве земље коју у приватном власништву може имати једно лице. Тиме су власти онемогућавале стварање огромних латифундија. Обнова овог правног института би данас била од огромног значаја за грађане Војводине, пре свега пољопривреднике, пошто је међу свим монополама земљовласнички монопол најопаснији по њихове интересе. Творац Делимично објављеног нацрта статута Војводине сасвим је пропустио да се дотакне овог проблема, иако Устав пружа могућност за ово [11](#), као и Закон о основама својинских односа. Делимично објављени нацрт пројекта Статута војводине оставља потпуну слободу тајкунима и латифундистима да у рукама неколико лица монополизују приватно власништво над војвођанском обрадивом земљом. Међутим, он противзаконито прописује да, по основу фактичког коришћења, покрајинским органима припада имовина Републике Србије. Као да је државна својина „Алај – бегова слама“.

Устав изричито предвиђа да се „имовина аутономних покрајина... начин њеног коришћења и располагања, уређују законом“ [12](#), а не Статутом. Осим тога сви облици власништва су по Уставу једнаки, а у оквиру јавне својине, устав изричито одваја државну (републичку) својину од покрајинске и од својине јединице локалне самоуправе. Ови облици својине по Уставу имају „једнаку правну заштиту“

[13](#)

’
па је дискриминисање државне својине у корист покрајинске противустановно, а не

само противзаконито.

Употреба језика и писма, симбола и позитивне дискриминације мањина

Чланом 26. Делимично објављеног нацрта статута АПВ се повређује Устав Србије [14](#) у погледу употребе језика и писма и нарушавају законски прописи који регулишу ову материју. На нарушавање принципа уставности и законитости у овој правној области је већ упозорио др Ратко Марковић

[15](#)

. Проблем је нарочито то што се по чл. 26 прописује обавеза увођења језика и писма неколико (не и свих) националних заједница на целој територији покрајине, иако је Уставом прописано да се то врши у подручју на коме припадници мањине „чине значајну популацију“

[16](#)

. Овим се нарушавају и уставни прописи који регулишу „право на очување посебности“.

Устав Србије садржи бројне прописе који ограничавају државну власт [17](#) (никако и национални суверенитет Српског народа!) у корист Аутономних покрајина и локалних самоуправа, као и у корист права мањина. Мањине су по Уставу позитивно дискриминисане „додатним правима“

[18](#)

и заштићене од дискриминације „посебним прописима“

[19](#)

.

Што се тиче симбола АПВ, објављени део Предлога Статута Војводине не садржи противуставне елементе. Резерва према њима пре свега произилази из чињенице да употребљавани симболи Војводине немају везе са традицијама ове покрајине из доба кад је она настала као политички ентитет, 1848. године. Застава симболички перципира њен будући положај у једној конкретној међународној конфедерацији (ЕУ), чијим симболима су веома маргинализовани симболи Србије. Грб Војводине, у потпуности игнорише војвођанску традицију и представља вештачки колаж, интегрише грбове трију феудалних жупанијских грбова Угарске, државе у којој је, узгред, до краја њеног постојања 1921. године службени језик био латински.

Потпуна новина је и увођење покрајинских одликовања, које историја до сад није познавала. Одликовања су међународно и хералдичко обележје државног суверенитета, пошто су одликовања знамења витешких редова (ордена) чији је врховни заповедник суверен. Модерне републике су као носилац суверенитета преузеле ово право. У домаћем орденском систему, осим српске државе, једино Српска православна црква познаје праксу додељивања ордена, пошто је она током вековне окупације и живота сувереног српског народа у расејању, била установа која је „придржавала“ суверенитет српског народа. У прописивању војвођанских одликовања (а не медаља) ваља, дакле, видети претензију војвођанских власти на суверенитет.

Међународни односи покрајине

Једино сасвим политички неписмен човек не зна да грађане, њихову државу и све њене установе представљају њени међународни (дипломатски, конзуларни и привредни) представнички органи у иностранству. Успостављање било каквог представништва мимо и паралелно с јединственим дипломатским системом Србије, представља огроман ризик по безбедност земље и потенцијално нарушава њено јединство у међународним односима.

Делимично објављени нацрт статута Војводине, предвиђа интегрисаност ове покрајине у европски систем региона. Према Чл. 16. делимично објављеног нацрта Статута, наводи се да „АПВ сарађује са територијалним заједницама и другим облицима аутономије других држава у оквиру спољне политике Р. Србије и уз обавезу поштовања њеног територијалног интегритета“. Међутим, и овај пропис би био противуставан, јер задире у искључиву надлежност Србије која се такође тиче њеног међународноправног суверенитета

[20](#)

. Србија је унитарна, а не федеративна држава и њен уставни поредак не познаје „поделу суверенитета“. Самим тим Србија са једним својим делом никако не дели суверенитет у сфери међународних послова. По слову Устава, то изгледа овако:

Закључивање Међународних уговора је обележје међународних односа и на њих имају право само суверене државе према међународном праву, никако регионалне јединице. По Уставу, „Спољна политика Републике Србије почива на општепризнатим принципима и правилима међународног права“ [21](#). Покрајина на сапољну политику није овлашћена ни по међународном, а ни по домаћем унутрашњем праву и чл. 16 дакле представља једну битну узурпацију суверених овлашћења државе. Да подсетимо, ратификовани међународни уговор је акт веће правне снаге од закона, а покрајина нема право по чл. 185. Устава на акте такве правне снаге. Међутим, Делимично објављени нацрт Статута у чл. 16. изричито предвиђа да „АПВ закључује међународне уговоре у областима из своје надлежности“. «Своја надлежност» упућује на читав низ унутрашњих надлежности АПВ предвиђен по чл. 27, а то је знатно шире од «промоције и унапређења својих привредних, научних, образовних, културних и туристичких капацитета» , које је Делимично објављени нацрт Статута АПВ предвидео као основ за представништва у „регионима Европе“. Спољно и унутрашње право је раздвојено Уставом Србије и потврђено најдемократскије израженом вољом грађана Србије и Српског народа на референдуму и у Скупштини Србије. Унутрашње надлежности не могу се изопачити у спољне вољом скривених писаца Делимично објављеног нацрта Војводине.

Најзад, шта значи „Брисел“ у чл. 16 Делимично објављеног нацрта статута Војводине? У „Бриселу“ је седиште ЕУ, једног глобалног гиганта, међународне конфедерације суверених држава, а не регија, па је тиме члан 16. противуречан самом себи. Јер, Устав предвиђа да „АП и јединице локалне самоуправе сарађују са одговарајућим територијалним заједницама и јединицама локалне самоуправе других држава, у оквиру спољне политике Републике Србије уз поштовање територијалног јединства и правног поретка Републике Србије“. У делимично објављеном нацрту статута АПВ се ове две задње вредности не помињу. Да покрајине или општине могу да закључују међународне уговоре? Тога нема ни у свемиру.

Сукоб правне надлежности покрајинске и републичке власти

Све надлежности АПВ које је новосадски лист Дневник пренео кад је гвирио у Тајни пројекат Статута, имали смо прилике да видимо и у чл. 27 Делимично објављеног нацрта статута Војводине. Међутим, испоставило се да се радило само о врху леденог брега, јер се већ у чл. 29. ове надлежности проширују у форми прописа који би требао да конкретизује њене надлежности. Међутим, док је по чл. 179 и 183 Устава предвиђено осивање, делатност, надлежност, избор, организација и рад

органа

и

јавних служби

покрајине, Делимично објављени нацрт Статута АПВ узима себи слободу да оснива и организације

,
јавне службе

,
привредна друштва, агенције..

. Све ово Устав не прописује, али ни не забрањује. Међутим, у огромном чл. 29 Делимично објављеног нацрта статута Војводине су таксативно предвиђене све надлежности којима се може дичити једна суверена држава, међу којима и оснивање јавних предузећа, фондова и банака.

Поред бројних надлежности које у складу с Уставом разрађује, Делимично откривеним нацртом статута Војводине се у чл. 14 предвиђају и “надлежности у другим областима” - предлагање мреже судова, судија за Високи савет судства

[22](#)

, јавног тужиоца са територије АПВ у Државно Веће тужилаца и кандидата за судију Уставног суда, са територије АПВ. Ова права су непозната Уставу Србије, али и домаћим Законима који уређују материју српског правосуђа, па су бесмислена, јер, да поновимо, АПВ се не оснива статутом, већ уставом, па се статутом не могу ни утврђивати нове покрајинске надлежности које Устав Србије не познаје.

Узурпацијом надлежности која се тиче међународних односа и других питања којима Војводине задире у суверенитет Србије, Делимично објављени нацрт статута Војводине распоређује у належност Скупштине, односно Владе АПВ (чл. 33, 34. и 48). Осим тога, по чл. 28 се предвиђа могућност да се оснује још једно тело: „Стална мешовита делегација састављена од представника органа Републике Србије и органа АПВ“. За оснивање ове «делегације» не постоји посебан основ у Уставу којим је установљена АП Војводина.

Делимично објављени нацрт статута АПВ у чл. 30 предвиђа: „АПВ може да уређује питања која нису обухваћена законом кад је то од посебног интереса за грађане АПВ и кад се та питања могу успешније и сврсисходније уређивати унутар и на основу прописа АПВ. О питањима од републичког значаја о којима није донет закон, Скупштина АПВ може донети покрајинску скупштинску одлуку којом се та питања привремено уређују за територију АПВ у складу са Уставом и Статутом“. Овај акт потпуно противуставно улеће и обесмишљава начела Уставности и

законитости и сасвим је супротан целом VIII делу Устава Републике Србије. Наиме, АПВ је установљена Уставом Републике Србије, а не Статутом и Устав је највиши правни акт државе. Устав предвиђа да Уставни суд врши надзор и одлучује о законитости и уставности аката покрајине, а не Скупштина АПВ. Не постоји уставни основ којим се питања у законодавној надлежности могу поверити покрајинском органу да их он уређује „

Скупштинским одлукама“.

Нарочито нема ни Уставног ни Законског основа по којем покрајински орган може да одлучује који су то „

посебни интереси за грађане АПВ“

и када се ова питања могу

„успешније и сврсисходније“

уређивати подзаконским актима него законом. Ово је све посебно супротно чл. 195 Устава и представља директно нарушавање унутрашњег правног поретка Србије.

Најзад, Делимично објављени нацрт статута АПВ у чл. 70 предвиђа да „овај Статут ступа на снагу даном проглашења у Скупштини“

, што је поново сасвим супротно Уставу Србије, који изричито прописује:

„закони и други општи акти објављују се пре ступања на снагу“

[23](#)

.

Јавне финансије

Члан 68 Делимично објављеног нацрта статута Војводине је сасвим сагласан са уставном одредбом којом се гарантује минимум буџетских средстава Републике намењених Војводини на свега 7%. А толико се причало о „Војвођанским новцима“. И шта год рекли у Лиги, они су на то пристали [24](#), као што су до сада уосталом и пристајали на свако «дај шта даш» републичке Владе у Београду. Могу сад да глуме до миле воље како се не слажу, нека се љуте колико хоће и „изигравају финоћу“.

Међутим, чл. 63 који уређује приходе АПВ предвиђа могућност издавања обвезница јавног зајма [25](#). Ова делатност је емисиона и не може постојати без усклађивања са законима који уређују питања јавних финансија и рад Народне банке Србије.

Занимљиво је да се у објављеном делу Нацрта Статута АПВ не помиње Инвестициона банка Војводине, о којој је писао новосадски лист Дневник кад је „гвирнуо“ у Тајни пројекат статута, док смо само још нагађали о његовој садржини. За све ове набројане надлежности, углавном се не може рећи да повређују уставне и законске одредбе, и другови из ДС су се изгледа јако старали да не припусте војвођанске установе републичким изворима прихода. Уосталом и Динкић Млађан је на власти у Београду а не у Новом Саду.

Удвостручавање округа

Државна управа републике Србије је на свом колосеку надлежности образовала управне округе посебним законом и они по њему те надлежности врше. Сада, према Делимично објављеном нацрту статута Војводине, чл. 32, треба да се установе посебни управни окрузи АПВ. Око покрајинског управног Округа Панчевачког се пред јавношћу водила дебата са Лигом, како би се у јавности створио утисак да ова политичка странка има неку снагу којом може да „натера“ остатак владајуће коалиције на уступак. Тако је пред новосадским аутономашким гласачима „спасена част“. Расправа је, заправо, била димна завеса која је требала да прикрије лигашки пристанак на 7% буџета Србије као минимума за Војводину, да се прикрије како су се у ЛСВ опет одрекли „војвођанских новаца“ ради запошљавања неколицине својих партијаша, у још једној регионалној администрацији која ће бити на грбачи војвођанског пореског обвезника.

У Војводини није стварно могуће издвојити висока средстава за нове буџетске расходе. Без обзира на то, број јавних овлашћења и њихових носилаца расте. Отуд је у будуће могуће намерно улетање у надлежности да би се фактичким обављањем „посла“ легитимисало право на буџетска средства. Могуће је да ће на овај начин покрајински органи легитимисати пред јавношћу потребе за финансирањем расхода растуће нове бирократије.

Тврда процедура промене Статута и покрајински референдум

Делимично објављени нацрт статута Војводине, предвидео је у члановима 67. и 68. посебну процедуру за предлагање и усвајање промене статута. Чланом 41. је предвиђен и низ питања о којима се одлуке у Скупштини доносе квалификованом већином.

Исти акт предвиђа и могућност референдумског одлучивања о питањима из покрајинске надлежности (чл. 45). Међутим, ово оруђе непосредне и директне демократије није предвиђено за усвајање статута Војводине. Аутономашке војвођанске странке, које радо критикују процес којим је донет Устав Србије, заобилазе чињеницу да су грађани Србије на референдуму одлучили да усвоје тај Устав. А према Уставу из 1990, била је потребна већина од укупног броја грађана Србије. Поред честог изношења потпуне неистине како је „народ Војводине на референдуму рекао не Уставу Србије“, домаћи сепаратисти и нихилисти не смеју да помисле како би Статут АПВ требао да буде донет референдумом. Дакако, да ли би се 70 посто Срба у војводини одрекло свог националног суверенитета и рекло референдумско да сопственој дискриминацији.

Правни смисао уставних промена у Војводини

Из приложеног смо видели да се Делимично откривеним пројектом статута Војводине од покрајине прави федерална јединица, са међународним субјективитетом, са ширим овлашћењима од оних која је покрајина имала по мери Устава СФРЈ из 1974. године, уз игнорисање основних начела позитивног права, у смислу Устава Србије из 2007, али и међународних вредности владавине права и правне државе. Ради се о једној „уставноправној регресији“, која хоће да напусти модерни концепт националне суверености и владавине права и на силу васкрсне изумрла решења самоуправне социјалистичке уставности, игноришући историјске тековине и демократију. Овим што су писци спорног нацрта објавили, озбиљно се угрожавају и начела једнакости грађана, позитивна дискриминација мањина, суверенитет српског народа, национални интегритет већине грађана, неповредивост власништва и једнакост облика својине.

Делимично објављени нацрт статута Војводине садржи решења која сасвим негирају принцип уставности и законитости, али и принципе међународног права, којим нарушавају међународни суверенитет Републике Србије. Његово изопачено поимање тих принципа ће, употребљено у области надлежности АПВ утицати на стварање паралелног и гломазног апарата покрајинске власти. Уколико Скупштина АПВ прихвати ова решења из Делимично објављеног нацрта као свој Статут, она тиме објављује намеру да одбаци принцип хијерархије правних аката, односно принцип уставности и законитости који је установљен Уставом Србије, али и обичајима цивилизованих народа.

Могућност решавања „питања од посебног интереса“ „на целисходнији начин“ од оног којег предвиђа Устав, а којег хоће да уведу Делимично објављеним нацртом статута Војводине, у ствари желе враћање комунистичког система надзаконског и нејавног одлучивања у партијским комитетима и кулоарима високих политичких функционера, по основу договаарања

и

споразумевања

мимо демократски изабраних органа јаве власти и јавним прописима утврђене процедуре обавезне за доношење правних аката, што је сасвим у складу са традицијама катастрофалне социјалистичке самоуправне уставности умрле СФРЈ. То се види не само из садржине овога што су делимично објавили, него и из читаве процедуре доношења статута, којег доноси тајна комисија, износи на јавну расправу, најпре не објављујући га, а затим га објављујући делимично, да би се симулирала јавна расправа.

23. 9. 2008.

Фусноте:

1. http://www.b92.net/info/vesti/index.php?yyyy=2008&mm=09&dd=19&nav_id=319480 [^]

2. Делимично објављени текст пројекта Статута Војводине је прва објавила београдска Политика, Војводина добија владу, министарства и право на представништва у иностранству, 13. 9. 2008, под иницијалима Т. Д.
<http://www.politika.rs/rubrike/tema-dana/Vojvodina-dobija-vladu-ministarstva-i-pravo-na-predsta>

vnishtva-u-inostranstvu.sr.html

[
[^](#)
]

3. Јавни сигнали о Тајном сатуу Војводине, Ковачев, Душан, www.nspm.org.yu

[
[^](#)
]

4. Чл. 1 УРС.

[
[^](#)
]

5. Чл. 1 Пројекта Статута Војводине је проблематичан са становишта чл. 4. УРС (јединственост правног поретка и чл. 8. УРС (Јединственост и недељивост територије Р. Србије).

[
[^](#)
]

6. Чл 40. Делимично објављеног нацрта статута АПВ.

[
[^](#)
]

7. Чл 47. УРС, али и чл. 77. УРС јкоји дословно предвиђа да «припадници националних мањина имају, под истим условима као остали грађани, право да учествују у јавним пословима и да ступају на јавне функције». Дакле УРС паредвиђа само једнакост и равноправну заступљеност, никако националну мајоризацију у саставу тела која одлучују при вршењу јавне власти. «Одговарајућа заступљеност» припадника националне заједнице никако не може да значи мајоризацију или миноризацију једне националне групе.

[
[^](#)
]

]

8. Чл 2. УРС, такође садржи елементе принципа суверенитета.

[
[^](#)
_]
]

9. Забрана дискриминације почива на чл. 21. УРС, који предвиђа изузетно и «посебне мере» ради заштите мањинских права. Посебне мере, разуме се, не могу да се злоупотребе дискриминационим прописом према Србима. Статут је општи акт и не бави се «посебним мерама». А поменути уставни члан изричито предвиђа да су «пред уставом и законом сви једнаки».

[
[^](#)
_]
]

10. Чл. 29. Објављеног дела Пројекта Статута Војводине.

[
[^](#)
_]
]

11. Чл. 88. УРС

[
[^](#)
_]
]

12. Чл. 87. УРС

[
[^](#)
_]
]

13. Чл. 86. УРС

[
[^](#)
_]
]

]

14. Чл. 10. УРС

[
[^](#)
]

15. И мимо Европске уније, Глас Јавности, 20. 9, 2008.

<http://www.glas-javnosti.co.yu/clanak/politika/glas-javnosti-20-09-2008/markovic-i-mimo-evropske-unije>

[
[^](#)
]

16. Чл. 79. УРС.

[
[^](#)
]

17. Чл. 12. УРС.

[
[^](#)
]

18. Чл. 79 УРС.

[
[^](#)
]

19. Чл. 76 УРС.

[
[^](#)
]

20. Чл. 97, ст. 1. УРС.

[
[^](#)
]

21. Чл. 16. УРС.

[
[^](#)
]

22. Ради се о погрешном именовану «Високог савета правосуђа», вероватно је у питању грешка новинара.

[
[^](#)
]

23. Чл. 196. УРС.

[
[^](#)
]

24. Подржан нацрт Статута Војводине, Студио Б, 15. 9. 2008,
<http://www.studio-b.rs/info/vest.php?id=29016>

[
[^](#)
]

25. Ово је у складу са УРС, чл. 93.

[
[^](#)
]